

JOSSE Nobel — 2023 FON

SEPTOLOGIA VI-VII
UUSI NIMI ***

Suomentanut Katriina Huttunen

WSOY

JON FOSSE

Uusi nimi

SEPTOLOGIA VI–VII

Suomentanut

Katriina Huttunen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

WSOY:N KIRJALLISUUSSÄÄTIÖ
on tukenut teoksen suomentamista.

Pohjoismaiden
ministerineuvosto on
tukenut tämän teoksen
suomentamista

Ensimmäinen painos

Uusnorjankielinen alkuteos

Eit nytt namn. Septologien VI–VII

Author Jon Fosse

© *Eit nytt namn. Septologien VI–VII*, Det Norske Samlaget 2021

Published by arrangement with Winje Agency, Norway
Suomenkielinen laitos © Katriina Huttunen ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-50849-7

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Nur Narr! Nur Dichter!

FRIEDRICH NIETZSCHE

JA MINÄ NÄEN ITSENI katsomassa niitä kahta viivaa jotka risteävät keskenään suunnilleen maalauksen keskellä, ruskeaa ja liilaa, ja minä näen että minä olen maalannut viivat hitaasti runsaalla ja paksulla öljymaalilla, ja se on valunut, ja siinä kohtaa missä ruskea ja liila viiva risteävät keskenään väri sekoittuu kauniisti ja minä ajattelen etten minä enää jaksa katsoa tätä kuvaa, se on nyt ollut maalaus-telineellä kauan, ehkä pari viikkoa, niin että nyt minun täytyy joko maalata sen päälle valkoisella tai minun on vietävä se ullakolle, vinttikamariin jossa minä säilytän niitä kuvia joita minä en ole halunnut myydä, mutta niin minä olen ajatellut päiväkaudet, minä ajattelen ja minä tartun pingotuskehykseen ja päästän siitä irti ja minä tiedän että koko elämäni ajan, pikkupojasta lähtien, minä olen ollut kiinnostunut maalaamisesta, öljystä kankaalla, mutta nyt minua ei enää huvita maalata ollenkaan, kaikki maalaamisen ilo on poissa, minä ajattelen enkä minä ole maalannut pariin viikkoon, en ole ottanut luonnoslehtiötä ruskeasta nahkaisesta olkalaukusta joka riippuu siinä syrjään pane-mieni maalausten yläpuolella, siinä eteiseen vievän oven ja kamariin vievän oven välissä, ja minä ajattelen viedä pois tämän maalauksen ja minä ajattelen viedä pois myös maalaustelineen, öljyväriputkilot, kaiken, ja minä vien siitä olo-huoneen pöydältä pois kaiken mikä liittyy maalaamiseen

tässä huoneessa joka on ollut ateljee ja olohuone siitä lähtien kun Ales ja minä kauan sitten muutimme taloon, kaikki se vaivaa minua niin että minun on pakko saada se pois, pois silmistä, enkä minä ymmärrä mitä minulle on tapahtunut, mutta jotain se on, jotain on tapahtunut, ja sinänsä se on yhdentekevää, minä ajattelen ja minä kuulen Åsleikin sanovan Andreaksen risti, painokkaasti, inhottavan painokkaasti, hän sanoo sen ylpeillen kuin todistaakseen että hänkin tietää mikä se on, niin yksinkertainen Åsleik on, juuri se on oikea sana, yksinkertainen, minä ajattelen ja minä ajattelen että nythän minä olen luvannut lähteä hänen kanssaan Øygnaan viettämään joulua Åsleikin Siskon luo, sen jonka nimi on Guro ja minun kannaltani se on hyvä juttu, koska jos minä jäisin yksin, minä vain makaisin vuoteessa koko joulun, en nousisi edes ylös, tai nousisin vain juodakseni vettä jos minulla on jano ja syödäkseni jos minulla on nälkä, muuten minä vain makaisin vuoteessa kamarissa sytyttämättä valoja, niin pimeässä kuin suinkin, ja minä yrittäisin nukkua, ja minä yrittäisin olla ajattelematta mitään, minä haluaisin että olisi tyhjää, tyhjää ja hiljaista, hiljaista ja tyhjää, hiljaista ja pimeää, nyt minä kaipaen vain hiljaisuutta, sitä että olisi aivan hiljaista, että hiljaisuus laskeutuisi ylleni kuin lumi ja peittäisi minut, että hiljaisuus laskeutuisi kaiken ole-

vaisen ylle, myös minun ylleni, satakoon hiljaisuus ylleni ja peittäköön minut, tehköön se minusta näkymättömän, tehköön se kaikesta näkymättömän, saakoon se kaiken katoamaan, minä ajattelen ja kadotkoot kaikki ajatukset, kadotkoot kaikki kuvat jotka ovat painuneet muistiini ja jotka kiusaavat minua ja sitten minusta tulisi tyhjä, täysin tyhjä, minusta tulisi hiljaista tyhjyyttä, hiljaista pimeyttä, ja ehkä minä ajattelen nyt Jumalan valoa, tai ehkä en? ehkä se ei liity mitenkään siihen mitä Jumalaksi kutsutaan? minä ajattelen, eikä Jumalasta kannata puhua, siinä ei ole mitään järkeä, sillä eikö Jumala olekin vain jotain mikä on mutta mistä ei voi sanoa mitään? minä ajattelen ja minä ajattelen että rukous, siis rukoileminen rukousnauhan avulla omalla tavallani tekee minulle vieläkin hyvää, ja messu myös, mutta Bjørgviniin on pitkä ajomatka, ainakin edestakaisin samana päivänä, eikä minua huvittaisi yhtään lähteä ajamaan, minä ajattelen, minä olen yöpynyt tarpeeksi Heimenissa, minä ajattelen, mutta joka vuosi minä olen ajanut joulupäivän messuun ja ajaisin minä tänäkin vuonna jos minä en olisi päättänyt lähteä Åsleikin mukana viettämään joulua Siskon luo, niin että tänä vuonna minä en pääse joulupäivän messuun, minä ajattelen ja siinä minä seison maalaustelineen edessä ja minä menen ikkunaan ja minä katson ikkunasta ulos ja vaikka onkin pimeää

minä näen pihatien jonka minä rakennutin maantielle saakka ja minä katson merelle ja minä näen vain meren ja minä näen saaria ja luotoja, minä näen Sygnesjøenin, ja siellä kauempana, siellä minä näen avomerren, minä näen ulapalle saakka, ja vaikka onkin pimeää niin minä näen kaiken hyvin ja minä ajattelen että minun täytyy viedä se kuva pois, minä en halua enää katsoa sitä, minä en halua enää pitää sitä olohuoneessa, minun on vietävä se pois, minä ajattelen ja minä menen maalaustelineen luo ja minä tartun pingotuskehykseen ja minä nostan kuvan maalaustelineeltä ja minä lasken sen keskeneräisten kuvien pinoon, siihen naulasta riippuvan ruskean nahkaisen olkalaukkuni alle, kamariin vievän oven ja eteiseen vievän oven väliin, pinoon jossa oleviin maalauksiin minä en ole vielä tyytyväinen ja minä katson keittiöön vievän oven viereistä seinää eikä siinä ole enää yhtään kuvaa koska minä olen vienyt kuvat pari viikkoa sitten Bjørgviniin, Galleria Beyeriin, minä ajattelen ja minä näen Bragen katsovan minua keittiön ovelta, ja näyttää siltä että sen käy minua sääliksi, minä ajattelen, ikään kuin Brage haluaisi lohduttaa minua mutta ei tiedä miten, ja minä katson koiransilmiin jotka tuntuvat ymmärtävän kaiken, ikään kuin mikään ei pysyisi niiltä salassa, minä ajattelen, ja Brage on lähelläni koko ajan, jos minä makaan penkillä se tulee

viereeni, samoin silloin kun minä menen illalla kamariini vuoteeseen se seuraa perässäni ja hyppää vuoteeseen, eikä elämä olisi kovin kummoista ilman koiraa, ilman Bragea, minä ajattelen, mutta pian Asle paranisi ja silloin minun pitäisi viedä Brage takaisin, minä ajattelen mutta sitten minä hankkisin oman koiran, se on varmaa, minä ajattelen, minulla ei ole koskaan ennen ollut koiraa vaikka minä olenkin usein ajatellut että minä haluaisin koiran, minä olen ajatellut monta kertaa että minä hankkisin koiran, ja veneen, barmenilaisen, mutta se on jäänyt vain ajatteluksi

Voi sinua Brage, minä sanon

ja se alkaa saman tien heiluttaa häntäänsä, ja minä ajattelen että sen on päästävä ulos

Nyt sinä pääset ulos Brage, minä sanon

ja minä menen avaamaan ulko-oven ja Brage ryntää ulos lumihankeen, mutta nyt ei sada lunta, vaan on pakastanut, on hyvin kylmä ja kirkas ilta ja minä näen tähtien loistavan kirkkaasti siellä avaruudessaan, ja minä näen kuun, se on iso ja pyöreä ja keltainen, minä ajattelen ja minä ajattelen että kuusta, ja tähdistä, loistaakin Jumala, tavallaan, vaikka hän ei olekaan mitään, eikä hän ole miten, ei myöskään miksi, sillä niin kuin Jumala on, miksi eivät kuu ja tähdetkin voi olla, kuu vain on ja tähdet vain ovat, niin kuin kukkakin vain on, ja peura, sillä kuu ja tähdet ja kukat ja peurat vain

ovat sitä mitä ne ovat, mutta toisin kuin Jumalasta, niistä voi kysyä miksi ne ovat, minä ajattelen ja minua paleltaa, ja tänään on perjantai ja on ilta ja huomenna on aatonaatto ja tänä vuonna minä lähden Åsleikin mukana viettämään joulua hänen siskonsa Guron luo Øygnaan, ja joka vuosi sen jälkeen kun se Pelimanni oli jättänyt Siskon Åsleik on kysynyt minulta lähtisinkö minä mukaan, koska silloin kun Sisko ja Pelimanni elivät yhdessä Åsleik ei viettänyt joulua Siskon luona, ja varmaankin kymmenenä vuonna minä olen sanonut että minä haluan mieluummin olla jouluna yksin, mutta tänä vuonna minua ei huvita olla yksin, totta puhuakseni minua ei huvita mikään, eikä minua ainakaan enää huvita maalata, mikä sekin on ihmeellistä, minä ajattelen ja minä huudan Bragea ja se kipittää sisään ja me menemme eteiseen ja se ravistelee itseään, ravistelee lumen turkistaan ja minä suljen ulko-oven ja minä menen huoneeseen joka on yhdistetty olohuone ja ateljee mutta pian se on enää vain olohuone ja minua alkaa väsyttää niin että minun pitäisi mennä nukkumaan, minä ajattelen ja niinpä minä menen istumaan tuolilleni pyöreän pöydän ääreen ja minä katson pimeässä ikkunasta ulos, keskellä Sygnesjøeniä olevaa kiintopistettäni ja meren aaltoja ja minä näen Aslen lähtevän Taidekouluun alivuokralais-huoneestaan joka hänellä on Universitetsgata 7:ssä, siellä

Herdis Åsenin luona, ja hän ajattelee että joka ainoa päivä he piirtävät mallista, kolme tuntia, sitä sanotaan krokiiksi, ja sitten heillä on kaksi tuntia viikossa taidehistoriaa, ja siitä hän saa ehkä kaikkein eniten irti, luennoitsijana on professori Christie Bjørgvinin yliopistosta, ja professori Christien näyttämät diakuvat jäävät paremmin mieleen kuin se mitä hän sanoo, Asle ajattelee, ja professori Christie sanoo että suuret taiteilijat erottuvat selvästi ja tuovat taiteellaan maailmaan jotain uutta, uuden ajattelutavan jota ei ole ennen tunnettu, ja sen jälkeen kun tällainen taiteilija on saanut teoksensa valmiiksi maailma näyttää erilaiselta, professori Christie on sanonut, mutta suurimman vaikutuksen Asleen tekivät ne kuvat joita professori Christie näytti, ja kirjat joita hän esitteli ja joita sai lainata Taidekoulusta, siellä oli iso kirjasto, mutta varauslista oli pitkä, esimerkiksi Asle jonotti kirjaa jossa oli Lars Hertervikin maalauksia ja kesti kolme kuukautta ennen kuin sen sai lainaksi ja silloinkin sen sai lainaksi vain kuukaudeksi, Asle ajattelee, mutta sitten hän löysi eräästä kirjakaupasta pienen kirjan jossa oli Lars Hertervikin maalaamia kuvia ja sen hän osti ja se oli niin pieni että se mahtui hänen mustan samettitakkinsa taskuun ja hän alkoi kuljettaa sitä taskussaan, se oli hänen mukanaan kaikkialla ja hän katsoi kuvia aina kun siihen tarjoutui tilaisuus, kun hän

istui puistonpenkillä tai yksin Kaffistovassa tai Kapakassa, ja kaikkein eniten irti Asle sai ehkä Bjørgvinin kaupungin Taidekokoelmasta, sillä rehellisesti sanottuna hän ei ollut nähnyt oikeita maalauksia ennen kuin tuli Bjørgviniin, ja jo ensimmäisenä päivänä Taidekoulun opiskelijat saivat tietää, niin, Eiliv Pedersen heille sanoi että heidän täytyi käydä katsomassa Bjørgvinin kaupungin Taidekokoelmaa niin usein kuin he voivat ja että heidän kannatti katsoa tunti tai useampikin yhtä ja samaa kuvaa, mutta jos he eivät olleet vielä käyneet siellä niin ensimmäisellä kerralla he voisivat kiertää koko taidekokoelman, hän sanoi, ja sen jälkeen he valitsisivat yhden kuvan ja tarkastelisivat sitä perusteellisesti, ja heidän tuli tehdä luonnoksia kuvasta tai kuvan kanssa käymistään keskusteluista, Eiliv Pedersen oli sanonut, Asle ajattelee ja Eiliv Pedersen oli sanonut että jos niistä tulee tarpeeksi hyviä Bjørgvinin kaupungin Taidekokoelma voi hyvinkin ostaa yhden tai useamman heidän töistään, se olisi suuri kunnia, ja suurin kunnia olisi päästä Bjørgvinin Juhlaviikkojen taiteilijaksi ja se että Norjan valtion Taidekokoelma Oslossa ostaisi yhden tai useamman maalauksen, Eiliv Pedersen oli sanonut, Asle ajattelee ja hän ajattelee että itse hän tyytyisi siihen jos hän saisi maalata kuvia ja ansaita niillä elantonsa, hän ajattelee ja minä istun pyöreän pöydän ääressä ja minä

katson ulos pimeyteen ja vaikka onkin pimeää minä näen meren ja sen aallot, ja minä näen kiintopisteeni joka on keskellä Sygnesjøeniä, yhtä selvästi kuin olisi kirkas päivä minä näen meren ja sen aallot, ja illalla meri on melko tyyni, minä ajattelen istuessani siinä ja minä katson kiintopistettäni joka on aina samassa kohdassa, suunnilleen keskellä Sygnesjøeniä on minun kiintopisteeni, minä ajattelen ja minä ajattelen että tänä iltana Åsleik tulee minun luokseni syömään lipeäkalaa, eikä minua huvittaisi kestitä vieraita, sillä minä en oikein jaksaisi tehdä mitään, en edes istua tuolillani, minä ajattelen, mutta jossainhan minun on oltava, ja jotainhan minun on tehtävä, ja huomenna on aatonaatto ja sitten on jouluaatto, ja minä olen luvannut lähteä Åsleikin kanssa viettämään joulua Siskon luo, ja ylihuomenna aamulla tai aamupäivällä me lähdemme Åsleikin Paatilla Øygnaan, niin me olemme sopineet, minä ajattelen ja minä katson suuntimaani, meren aaltoja, ja minä näen Alesin ja Aslen kävelevän siinä käsi kädessä

Ajatella että me kaksi olemme kohdanneet toisemme, Ales sanoo

Niin, Asle sanoo

Sitä ei voi uskoa todeksi, Ales sanoo

Ei voikaan, Asle sanoo

ja he jatkavat matkaa käsi kädessä

Ja että meistä tuli pari heti kun me näimme toisemme,
Ales sanoo

Siellä Bussikahvilassa, hän sanoo

Niin, Asle sanoo

Se vain tapahtui, Ales sanoo

ja Ales nauraa ja Aslesta tuntuu hyvältä pitää Alesia
kädestä eikä hän oikein ymmärrä mitä tapahtuu tai mitä
on tapahtunut, hän ajattelee, sillä hän vain istui Bussikah-
vilassa ja yhtäkkiä Ales oli siinä, ilmestyi sinne kuin tyh-
jästä, istui pöydässään ja heidän katseensa kohtasivat, Asle
ajattelee ja Ales sanoo että se on merkillistä, sillä hänellä ei
ole tapana käydä siinä kahvilassa, siis Bussikahvilassa, se
kun ei ole erityisen hyvämaineinen, Ales sanoo, niin että
totta puhuakseen hän oli siellä tänään ensimmäistä kertaa,
hän sanoo, eikä hän ymmärrä miksi hän meni tänään juuri
Bussikahvilaan ja miksi Asle istui siellä juuri tänään, tai
kyllä hän sen ymmärtää, se on Jumalan johdatusta, Ales
sanoo ja Asle kuulee mitä Ales sanoo mutta hän tuntee
vain Alesin käden lämmön ja he tulevat leveälle kadulle ja
Ales sanoo että tämä on Høggata, ja tuolla, Høggata 1:ssä,
tuossa isossa valkoisessa talossa on Galleria Beyer ja se
on epäilemättä Bjørgvinin isoin ja tärkein galleria, ja Ales
on käynyt katsomassa kaikki näyttelyt siitä lähtien kun
oli pieni tyttö, sillä Judit-äiti käy mielellään näyttelyissä,

Judit-äiti on Itävallasta, kotoisin pienestä kaupungista Wienin ulkopuolelta, kaupungista jolla on kaunis nimi Hainburg an der Donau, kun taas Alesin isä oli norjalainen ja kotoisin Länsi-Norjasta, paikasta jonka nimi oli Dylgja, eikä siellä enää asu juuri ketään, tai isän sisko, vanha Alise asuu siellä edelleen kauniissa vanhassa valkoisessa talossa, Ales sanoo ja Asle sanoo että hän on kuullut Dylgjasta mutta hän ei tiedä missä se on ja Ales sanoo että siellä on kaunista, Sygnefjordenin vuono yhtyy siellä Sygnesjøeniin ennen kuin laajenee avomereksi, Ales sanoo ja Ales sanoo että hänen isänsä oli hyvä mies, omien sanojensa mukaan maalaispoika, etenkin silloin kun oli juonut vähän, mutta siitä maalaispojasta tuli lääkäri, ja ollessaan Itävallassa opiskelemassa lääkäriksi isä tapasi Judit-äidin, ja kun isä oli valmistunut lääkäriksi he muuttivat Norjaan ja saivat töitä Bjørgvinin sairaalasta, ja siellä Judit-äiti on vieläkin töissä sairaanhoitajana, Ales sanoo, ja isällä oli tapana sanoa ettei ollut yhtään hassumpaa kun maalaispojasta tuli lääkäri, mutta, Ales sanoo, viime vuonna isä kuoli yllättäen vaikka ei ollutkaan kovin vanha, ja varmaankin isä kuoli viinaan, isä joi niin paljon että kuoli, Ales sanoo, mutta siitä Ales ei halua puhua eikä hän halua ajatella sitä nyt, ei tänään kun hän ja Asle ovat kohdanneet, Ales sanoo ja Asle katsoo kelloa ja kysyy eivätkö he voisi

lähteä Universitetsgata 1:een, hän pelkää myöhästytävänsä, hän sanoo, hän on sopinut tapaavansa vuokraemännän kolmelta, hän sanoo ja Ales sanoo että totta kai he voivat, mutta heillä on reilusti aikaa, Ales sanoo ja he lähtevät kävelemään sitä katua jonka nimi on Høggata ja Ales melkein vetää Aslen perässään kujalle ja hän sanoo että kujan nimi on Smalgangen ja Asle näkee että katukyltissä lukee Smalgangen, ja onpa kuja totisesti kapea

Tämä on yksi Bjørgvinin kapeimmista kujista, Ales sanoo

ja Asle on ihan hiljaa ja he kävelevät käsi kädessä Smalgangenia alas ja Ales yhtäkkiä pysähtyy ja hän tarttuu Asleen ja painaa suunsa Aslen suuta vasten ja siinä he seisovat ja heillä on kieli toistensa suussa ja he irrottavat otteensa ja tarttuvat taas toisiaan kädestä ja kävelevät Smalgangenia alas ja Ales sanoo että jos he kääntyvät oikealle ja ylittävät sen kadun he näkevät Heimenin, hotellin jossa monet Bjørgviniin maalta tulleet usein yöpyvät, ja hotellin ensimmäisessä kerroksessa on Kaffistova, yksi Bjørgvinin viihtyisimmistä kahviloista, hän käy siellä usein itse luonnostelemassa, Ales sanoo, tai oikeastaan hän vain istuu pöydässä ja tarkkailee huomaamattomasti kahvilan muita asiakkaita ja hän yrittää piirtää heistä luonnoksen, Ales sanoo, ja hän sanoo että Asle on ollut todella onnekas

päästyään Taidekouluun, ja Ales sanoo että tänään he eivät käänny oikealle eivätkä mene Kaffistovaan, siellä he voivat käydä jonain toisena päivänä, vaan jos he kääntyvät vasemmalle ja kävelevät sen kadun toiseen päähän he näkevät Fisketorgetin, ja kadun päästä he kääntyvät oikealle ja kävelevät suoraan eteenpäin ja silloin he tulevat Universitetsgatalle, Ales sanoo ja hän sanoo että Aslen nimi on Asle ja että hänen nimensä on Ales, mutta siinä onkin kaikki mitä he toisistaan tietävät, ainakin melkein, Asle sanoo, niin että he voisivat istahtaa johonkin ja vain olla yhdessä, Ales sanoo ja he ovat tulleet Fisketorgetille ja Ales osoittaa penkkiä joka on lähellä merenrantaa ja jolta on näkymä Vågenille, ja he menevät istumaan penkille ja Asle ottaa ruskean nahkaisen olkalaukkunsa syliin ja hän avaa sen ja hän ottaa esiin luonnoslehtiönsä ja hän kirjoittaa muistiin Agan asunnon osoitteen ja hän kirjoittaa Universitetsgata 7, ja hän sanoo että nyt heidän täytyy pian lähteä Universitetsgata 7:ään ja Ales sanoo että eikös Asle juuri sanonut 1:een ja Asle sanoo että hänellä on taskussa vuokraemännän kirjoittama kirje ja hän ottaa kirjeen taskusta ja siinä lukee Universitetsgata 7, hän sanoo ja hän sanoo että vuokraemännän nimi on Herdis Åsen ja Ales sanoo tulevansa mustasukkaiseksi kun Asle sanoo vuokraemännän nimen ja Asle sanoo että vuokraemäntä on vanha

nainen ja Ales kysyy miten Asle voi sen tietää, ja Asle sanoo että hän tietää sen koska hän on puhunut vuokraemännän kanssa puhelimesta, ja silloin hän kuuli äänestä että vuokraemäntä oli vanha nainen ja hän sanoo sen Herdis Åsenin kertoneen että alivuokralaishuoneessa oli vuosikausia ollut opiskelija joka oli kotoisin Hardangerista, mutta nyt opiskelija oli valmistunut, vuokraemäntä oli sanonut, ja että seuraavakin vuokralainen voisi olla kotoisin Hardangerista, Asle sanoo ja hän repäisee luonnoslehtiöstä sen sivun jolle hän on kirjoittanut osoitteet ja hän ojentaa sen Alesille ja hän ojentaa Alesille luonnoslehtiön ja lyijykynän ja Ales kirjoittaa siihen nimensä ja osoitteensa ja puhelinnumeron ja Ales sanoo asuvansa Judit-äidin kanssa kahdestaan Kaffistovan lähellä, sen vuoksi Ales käy siellä usein saadakseen istua rauhassa luonnostelemassa, niin kuin hän oli aikonut tehdä tänäänkin, mutta ensin Ales oli lähtenyt kävelylle ja kulkenut Bussiaseman ohi ja huomannut Bussikahvilan kyltin ja ajatellut ettei ollut koskaan käynyt siellä, ja voisi olla mukavaa käydä katsomassa miltä siellä näytti, Ales oli ajatellut, koska oli kuullut siitä kahvilasta kaikenlaista, Ales sanoo ja onneksi Ales oli mennyt sinne niin että he kaksi kohtasivat toisensa ja nyt heidän täytyi kirjoittaa toisilleen kirjeitä, ainakin siihen saakka kun Asle muuttaisi Bjørgviniin, ja Asle sanoo ettei siihen

mene pitkä aika, jos hän saa sen asunnon Herdis Åsenin luota hän lopettaa Lukion saman tien ja sanoo irti Agan asunnon ja varmaankin koko hänen omaisuutensa mah-
tuu bussin tavaratilaan, ja hän ehkä ottaa Bussiasemalta taksin Universitetsgatalle, Asle sanoo ja Ales sanoo että voi auttaa häntä muutossa sitten aikanaan, Ales sanoo, ja Asle ottaa vastaan luonnoslehtiön ja lyijykynän jotka Ales ojentaa hänelle

Tämä on siis äitini puhelinnumero, mutta tietenkin sinä voit soittaa siihen numeroon, Ales sanoo

ja Asle sanoo ettei hänellä ole omaa puhelinnumeroa, mutta vuokraemännällä on puhelin ja Asle saa käyttää sitä, kunhan vain ei soittle liian paljon eikä siihen soiteta liian usein, niin vuokraemäntä oli sanonut, ja Asle oli ajatellut ettei käyttäisi sitä puhelinta koskaan mutta nyt kun hän oli saanut Alesin puhelinnumeron hän antaisi vuokraemännän numeron Alesille, Asle sanoo ja Ales sanoo että se on hyvä juttu, sitten he voivat tavoittaa toisensa puhelimitse, Ales sanoo ja ojentaa Aslelta saamansa paperin takaisin ja Asle kirjoittaa siihen sen puhelinnumeron joka luki Herdis Åsenin kirjeessä ja antaa paperin Alesille ja Ales sanoo että pian heidän on lähdettävä jos Asle aikoo ehtiä sen Herdis Åsenin luo sinne Universitetsgata 7:ään, Ales sanoo ja Asle panee luonnoslehtiön ja lyijykynän takaisin

Taidemaalari Asle asuu syrjäisessä kylässä vuonon rannalla.
Hän valmistautuu joulunviettoon, ja juhlapyhien lähestyessä Aslen
ajatukset lipuvat sairaalassa makaavaan kaimaan ja menneisyyteen.
Kummankin Aslen elämän kudelma piirtyy kokonaisuudessaan
esiin: suuret rakkaudet ja menetykset, merkittävät kohtaamiset,
mieleen painuneet kuvat jotka on maalattava pois ja lopulta pelastus,
kääntymys uskoon siinä missä kaima kääntyy pullon puoleen.

Uusi nimi käsittää kaksi viimeistä kirjaa
Jon Fossen pääteoksesta, seitsenosaisesta *Septologiasta*.

	 9 789510 508497	
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-50849-7